

DR. MATIJA PRELESNIK.

Potrkal sem enkrat, dvakrat — nič. Potrkam tretjič — zopet nič. In vendar je tičal ključ v vratih. Torej naprej! Vstopil sem brez dovoljenja k prijatelju — vstopil sem v tisto skromno in revno sobico, kjer si, naš Matija, prebil zadnja štiri leta. To je tista in taka ozka sobica, kakor bivajo v njih študentje, sobica prava sestra onih raznih svetovnih sobic, kjer so v tihoti in skromnosti vzklihi veliki duhovi. Pult in miza — vse nastlano s knjigami, izpiski in pričetimi

rokopisi. Genijalen nered. In ob pultu v kotiču postelj in na njej je ležal tedaj Matija, ko sem ga obiskal zadnjič v njegovi sobi.

Nepremično je ležal. Čez glavo je bil zagrtnjen v črn plašč. Rahlo sem se bližal postelji in dvignil z glave zagrinjalo. Prepričan sem bil, da spi. In ni spal. Njegove oči so bile odprte in so gledale nekam daleč, nevemkam, v davnino menda.

„Matija, ali spiš?“